+ Γερόντισσα Φωτεινή - «Αρεστή γαρ ην Κυρίω η ψυχή αυτής» (Σοφ. Σολ. δ , 14)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 5 Φεβρουαρίου, 2008

Η μακαριστή Γερόντισσα Φωτεινή, η Καθηγουμένη της Ιεράς Μονής Γενεθλίου της Θεοτόκου (Πελαγίας), κατά κόσμον Ντέμου Χαρούλα, γεννήθηκε στις 17 Ιανουαρίου του σωτηρίου έτους 1954, ημέρα Κυριακή στο ορεινό χωριό Καστανέα Κονίτσης.

Οι γονείς της Απόστολος και Αγγελική ήταν άνθρωποι πολύ φτωχοί και απλοί. Με την βοήθεια του Θεού και την τίμια εργασία τους κατόρθωσαν να αναθρέψουν τα δυό τους παιδιά. Ο πατέρας της ήταν βοσκός και η μητέρα της αναγκαζόταν να κάνη όλες τις δουλειές στο χωριό για να μπορέση να εξοικονομήση τα απαραίτητα. Τίναζε τις καρυδιές όλου του χωριού, έκοβε τα τριφύλλια, κουβαλούσε τα οικοδομικά υλικά.

Με πόνο διηγείτο η Γερόντισσα ότι η μητέρα της πολλές φορές έφτασε να σκάβη τους τάφους των κεκοιμημένων συγχωριανών η να πλένη τα οστά, όταν γινόταν η εκταφή. Επειδή όλη την ημέρα απουσίαζε από το σπίτι έμαθε στην θυγατέρα της, ενώ ήταν μικρή στην ηλικία, να κάνη όλες τις δουλειές του σπιτιού. Να μαγειρεύη, να ζυμώνη, να ταΐζη και να αρμέγη τις κατσίκες, να κουβαλάη νερό. Άναβε το τζάκι, χτυπούσε με τις ώρες το γάλα για να γίνη το βούτυρο. Που να βρεθή χρόνος για διάβασμα και για παιχνίδι! Σε όλες τις τάξεις του Δημοτικού Σχολείου, επειδή δεν υπήρχε ηλεκτρικό ρεύμα στο χωριό, διάβαζε με την λάμπα πετρελαίου η με το κερί.

Ομολογούν συγχωριανοί της, πολλοί συμμαθητές και συμμαθήτριες, που την επισκέπτονταν στο Μοναστήρι, ότι ήταν μια αγνή χωριατοπούλα, πάντα χαρούμενη και με φωτεινό πρόσωπο, καμμιά μιζέρια και πάντα ευχαριστημένη από την ζωή. Χαιρόσουν να κάνης παρέα μαζί της, έλεγαν. Ήταν αγαπητή σε όλους.

Όταν ήρθε στο Μοναστήρι η μητέρα της, μετά από την κουρά της και όταν την πρωτοείδε ως μοναχή, αποκάλυψε στις μοναχές το όνειρο που είχε δη όταν ήταν έγκυος σ' αυτήν στον 8ο μήνα. «Είδα μια εικόνα της Παναγίας με το καντήλι να βγαίνη από τον Ναό του Αγίου Δημητρίου και να κατευθύνεται προς τον Ναό της Παναγίας απέναντι. Όταν πήγα να την πιάσω στα χέρια μου αυτή έφευγε και πήγε και στάθηκε στο τέμπλο της εκκλησίας. Άκουσα τότε μια φωνή: "Δεν είναι για σένα"». Βλέποντάς την μοναχή με σιγουριά πλέον εξηγούσε πως το όνειρο που είχε δη φανέρωνε την αφιέρωση της θυγατέρας της στον Θεό και ιδιαίτερα στην Ιερά Μονή της Παναγίας.

Όταν ήταν σε ηλικία 9 ετών άκουσε ότι η φίλη της δασκάλας της (πρόκειται για την μοναχή Θέκλα που ασκείται στην Ιερά Μονή Παναγίας Μετσόβου) θα γινόταν μοναχή. Αργότερα έλεγε: «Απορώ με τον εαυτό μου. Ήμουν μικρή στην ηλικία όταν πρωτοάκουσα για τον Μοναχισμό. Κι όμως αγάπησα τόσο πολύ κάτι πριν καλά-καλά το γνωρίσω».

Εκτιμούσε πολύ τους γονείς της. Δεν είχε ποτέ αίσθημα κατωτερότητας η κάποιο κόμπλεξ επειδή καταγόταν από φτωχική οικογένεια. Το αντίθετο μάλιστα συνέβαινε. Καυχόταν για την καταγωγή και τους γονείς που είχε. Τους θαύμαζε για την υπομονή τους στις δυσκολίες της ζωής και τους τιμούσε ιδιαίτερα. Με πολλή συγκίνηση μιλούσε για του λίγους κατοίκους που απέμειναν στο χωριό και για τους δικούς της λέγοντας «οι εν σκότει και σκια θανάτου καθήμενοι».

Απέδιδε μεγάλη ευγνωμοσύνη στην μητέρα της όχι μόνο για τους κόπους και τις στερήσεις που κατέβαλε για να την σπουδάση, αλλά και γιατί, ζώντας στο σπίτι μ ?ναν δύστροπο στον χαρακτήρα παππού, που εξ αιτίας του δημιουργούνταν φασαρίες στην οικογένεια, της ενέπνευσε τον σεβασμό και την αγάπη σ α?τόν. Έτσι από παιδί έμαθε να αγαπάη αυτούς που την πικραίνουν και την ταπεινώνουν. Επίσης με καμάρι έλεγε ότι ο πατέρας της είναι βοσκός. Θαύμαζε την καθαρότητα της ζωής του, την απλότητα και το ανεπιτήδευτο του χαρακτήρα του. Πολλές φορές, την εορτή των Χριστουγέννων, όταν μιλούσε για την καθαρότητα των Ποιμένων που προσκύνησαν το θείο Βρέφος, δεν παρέλειπε να συμπληρώνη ότι και αυτή κατάγεται από ποιμενική οικογένεια. «Τα χρήματα που μου έστελναν οι γονείς μου, όταν ήμουν φοιτήτρια στην Θεσσαλονίκη, αισθανόμουν», έλεγε, «ότι έσταζαν αίμα και ιδρώτα. Γι α?τό δεν τα ξόδευα άσκοπα. Λαχταρούσα κάποτε να πάρω ένα γλυκό και δεν είχα την δυνατότητα». Μάλιστα, έλεγε ότι ο Καθηγητής της, στην Θεολογική Σχολή του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, αείμνηστος Δημήτριος Τσάμης βλέποντας τις οικονομικές δυσκολίες που είχε και θέλοντας να την βοηθήση την κάλεσε στο σπίτι του και της πρότεινε να παραδίδη μαθήματα στα παιδιά του.

Αν και σπούδασε με πολλές στερήσεις, ποτέ δεν παραπονέθηκε γι’ αυτό. Ήταν πάντα ολιγαρκής σε όλες τις προσωπικές της ανάγκες. Δεν φοβόταν την στέρηση αγαθών

και δεν επιζητούσε τίποτε εκτός από τα απαραίτητα. Το μόνο που την ενδιέφερε ήταν η προσφορά της αγάπης προς όλους, μικρούς και μεγάλους. Ήταν πάντα πρόθυμη να βοηθήση.

Όταν αποφοίτησε από το Δημοτικό Σχολείο συνέχισε τις σπουδές της στο Γυμνάσιο της Πωγωνιανής. Έμενε τότε στο Μαθητικό Οικοτροφείο της Πρόνοιας με δύσκολες συνθήκες διαβίωσης. Μια παιδική της φίλη διηγείται: «Η δύναμις του Οικοτροφείου ήταν 240 κορίτσια. Στον θάλαμο είμασταν 40 σε 20 διώροφα κρεββάτια. Δεν γνωριζόμασταν όλες μεταξύ μας. Την Χαρά όμως όλες την γνώριζαν καλά, ήθελαν να κάνουν παρέα μαζί της, την αγαπούσαν και την εκτιμούσαν πολύ. Θυμάμαι την χαρά της, όταν ετοιμαζόταν να κοινωνήση, και απορούσα. Για να μη πληρώνη στο Οικοτροφείο την μικρή οικονομική συνδρομή για την διαμονή της, γιατί δεν ήθελε να επιβαρύνη τους γονείς της, που ήσαν φτωχοί, κατέβαλε ιδιαίτερες προσπάθειες και διάβαζε πολύ ώστε να διατηρή την υποτροφία και να διαμένη δωρεάν. Υπήρχαν φορές που δεν χορταίναμε το φαγητό και αγοράζαμε από το παντοπωλείο κονσέρβες και τις μοιραζόμασταν».

Στην ηλικία αυτή συνδέθηκε με το κατηχητικό και ιεραποστολικό έργο της Ιεράς Μητροπόλεως Πωγωνιανής και Κονίτσης. Σε επιστολή της μια φίλη της που έζησαν μαζί στο Οικοτροφείο, η κ. Αγγελική Μόκα, μεταξύ των πολλών σημειώνει τα εξής: «Η Γερόντισσα ήταν στην Δ? Γυμνασίου και εγώ στην Α?. Μας μάζευε, όταν το επέτρεπαν οι συνθήκες, κυρίως τα Σαββατοκύριακα και αργίες και μας έκανε κύκλο Αγίας Γραφής. Της άρεσε, θυμάμαι, αφού πρώτα έπαιρνε άδεια από την Διευθύντρια του Οικοτροφείου, να μας πηγαίνη με δική της ευθύνη να ανάβουμε τα καντηλάκια στα εξωκκλήσια, κυρίως όταν ξημέρωνε Κυριακή η κάποια γιορτή. Η Γερόντισσα με έμαθε ότι γιορτάζω των Ταξιαρχών και μέχρι σήμερα το θυμάμαι. Ήταν άνθρωπος με πολλά χαρίσματα. Η πειθαρχία της, η υπομονή της, η αντοχή, η εργατικότητα και κυρίως η αγάπη για τον άνθρωπο. Βοηθούσε όλες τις κοπέλες στο Οικοτροφείο, όπου η καθεμιά την καλούσε, ακόμη και στα μαθήματα. Θυμάμαι, όταν κάποια κοπέλα δεν τα κατάφερνε τόσο καλά στο διάβασμα, εκείνη δεν σκεφτόταν τον εαυτό της για την άλλη μέρα να πάη διαβασμένη, καθόταν αργά την νύχτα και την βοηθούσε να καταλάβη το μάθημα και έπειτα αυτή θα πήγαινε να κοιμηθή, για να ξυπνήση πάλι το πρωΐ πρώτη και να έχη την έγνοια αν όλες ετοιμαστήκαμε για να φύγουμε για το σχολείο. Θυμάμαι το ενδιαφέρον της και τις συμβουλές της και σήμερα μπορώ να πω ότι ούτε η μητέρα μου δεν θα με φρόντιζε έτσι με αυτή την αγάπη, που δεν σε χαϊδεύει, αλλά σε μαθαίνει να στηρίζεσαι στα πόδια σου. Δεν θα ξεχάσω την υπευθυνότητα και την ωριμότητα που είχε ως άνθρωπος. Για την ηλικία της ήταν φοβερά υπεύθυνος άνθρωπος και πονούσε αυτή για τα λάθη των άλλων. Ήταν άνθρωπος με ισχυρή θέληση και θάρρος, γιατί τίποτε δεν την τρόμαζε στην ζωή της. Η δυνατή της πίστη στον αληθινό Θεό φαινόταν στον τρόπο ζωής της».

Αγαπούσε και τιμούσε τους Κατηχητές, τις Κατηχήτριές της, τους δασκάλους και

τους Καθηγητές της στο Γυμνάσιο και έλεγε «τους χρωστάω ευγνωμοσύνη μεγάλη γιατί μου άλλαξαν την ζωή». Ιδιαίτερα σεβόταν τον μακαριστό Μητροπολίτη Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανής και Κονίτσης κυρό Σεβαστιανό. Έλεγε: «Μας αξίωσε ο Θεός να γνωρίσουμε καλά ράσα» εννοώντας τον Μητροπολίτη του τόπου και τον μακαριστό Μητροπολίτη Εδέσσης Πέλλης και Αλμωπίας κυρό Καλλίνικο τον οποίο αγαπούσε πολύ. Έλεγε ότι διάβαζε πολύ εκείνα τα χρόνια και ήταν άριστη μαθήτρια στο Γυμνάσιο, αλλά αργότερα -έλεγε συγκεκριμένα- όταν γνώρισα τον Χριστό, μειώθηκε η επίδοσή μου στα μαθήματα γιατί είχα θέσει άλλες προτεραιότητες και προτιμήσεις.

Ως φοιτήτρια στην Θεολογική Σχολή, αλλά και ως εκπαιδευτικός μετέπειτα, βοήθησε πολλά νέα παιδιά με τον λόγο της, τον ενθουσιασμό της και το παράδειγμά της. Είχε πολλές φίλες και συνδεόταν προσωπικά με την κάθε μια ξεχωριστά. Διατηρούσε επικοινωνία με τους Καθηγητές της από το Πανεπιστήμιο, το Γυμνάσιο και το Δημοτικό Σχολείο, με τους Κατηχητές και τις Κατηχήτριές της και με πολλούς μαθητές της. Πολλοί από αυτούς την επισκέπτονταν στο Μοναστήρι και εξέφραζαν με ποικίλους τρόπους την αγάπη τους και την χαρά τους όταν την έβλεπαν. Ιδιαίτερα την επισκέπτονταν από τους τόπους που έζησε και εργάσθηκε ως εκπαιδευτικός. Από τα Γιάννενα, την Θεσσαλονίκη, το Μέτσοβο, την Έδεσσα. Διαβεβαίωναν δε τις μοναχές ότι την εκτιμούσαν για την απλότητά της και το αυθόρμητο του χαρακτήρα της. Πραγματικά, η Γερόντισσα Φωτεινή δεν τα πήγαινε καλά με τον καθωσπρεπισμό και την ψεύτικη ευγένεια. Δεν μπορούσε ποτέ να κολακέψη άνθρωπο. Ήταν πάντα αληθινή. Έλεγε: «Δεν μπορώ να αγαπώ έναν άνθρωπο και να ξέρω ότι ζη στην αμαρτία. Δεν το αντέχω. Θα κάνω τα αδύνατα δυνατά». «Να αγαπήσουμε τον Χριστό. Αυτός και εγώ. Κανείς άλλος μεταξύ μας». «Για δύο λόγους ήθελα να γίνω μοναχή: για να ζω πιο πολύ με τον Θεό και για τους ανθρώπους που αγαπώ. Δεν θα μπορούσα αλλιώς να τους βοηθήσω παρά μόνο με την προσευχή». Σε αγαπητό της πρόσωπο έλεγε: «Δεν θέλω να φοβάσαι όταν θα πεθάνης» η «Πρόσεχε πως ζης. Δεν μπορώ να το διανοηθώ ότι εσύ δεν θα σωθής». Στους "αντιδραστικούς" με την Εκκλησία έλεγε την χαρακτηριστική φράση: «Αυτόν θα τον "εκδικηθώ" με την αγάπη». Και πράγματι αυτή η "εκδίκηση" πάντα είχε θετικό αποτέλεσμα. Οποιος ήταν τυχερός από την γνωριμία της έμπαινε στην καρδιά της για πάντα, μέχρι και την αιωνιότητα, όπως έλεγε.

Ως Ηγουμένη της Ιεράς Μονής, 1987-2007, σεβόταν υπερβολικά τους θεσμούς. Εκτιμούσε βαθύτατα τον οικείο Ποιμενάρχη μας, τον Μητροπολίτη Θηβών και Λεβαδείας κ. Ιερώνυμο. Έλεγε: «Πρέπει να δοξάζουμε τον Θεό γι’ αυτό το δώρο». Αισθανόταν σιγουριά και ασφάλεια στο πρόσωπό Του. Επίσης τιμούσε όλους τους ιερείς που επισκέπτονταν την Ιερά Μονή και εξέφραζε την ευγνωμοσύνη της στους ιερείς που εργάζονται στα Γραφεία της Ιεράς Μητροπόλεως και εξυπηρετούν το Μοναστήρι.

Με πολλή ευχαρίστηση και ενθουσιασμό μιλούσε πάντοτε για τους κατοίκους της περιοχής και μάλιστα για τους ενορίτες Ακραιφνίου και Κοκκίνου. Οι ιερείς των δύο Ενοριών καθώς επίσης και οι αρχές του τόπου συνεργάσθηκαν άριστα μαζί της. Της έκανε εντύπωση μεγάλη και την συγκινούσε βαθύτατα η αγάπη των κατοίκων για το Μοναστήρι που εκφραζόταν με πολλούς τρόπους.

Ήθελε το Μοναστήρι να δέχεται με χαρά όλους τους προσκυνητές. Ακούραστη πάντα άκουγε τα προβλήματά τους και συμμετείχε στον πόνο τους. Τα τελευταία χρόνια επισκέπτονταν το Μοναστήρι πολλοί προσκυνητές με λεωφορεία είτε από Ενορίες με ιερείς, είτε από τουριστικά Γραφεία. Όσο απασχολημένη και αν ήταν θα κατέβαινε στο αρχονταρίκι για να χαιρετήση και να απευθύνη λόγο που ανέπαυε και παρηγορούσε τους προσκυνητές. Μερικοί, βλέποντας την απλότητα που διέκρινε την Γερόντισσα στην φιλοξενία και την αγάπη της στον κάθε άνθρωπο που έπασχε, γίνονταν απαιτητικοί με τις συχνές επισκέψεις τους στην Μονή. Παρουσίαζαν για αλήθεια τις πιο απίθανες ιστορίες που πάντα ήταν δακρύβρεχτες. Έτσι συνήθισαν να έρχονται διάφοροι "ζητιάνοι", επαγγελματίες, για ελεημοσύνη που έπρεπε όμως να φύγουν όλοι με γεμάτα τα χέρια από το Μοναστήρι. Ενδεικτικό είναι ένα περιστατικό.

«Μια μέρα ήρθε κάποιος τσιγγάνος με την μάνα του. Οδηγούσε ένα πολυτελέστατο αυτοκίνητο, τελευταίας τεχνολογίας, σε μεταλλικό ασημί χρώμα. Επειδή εκείνη την περίοδο η Νομαρχία φρόντιζε τον δρόμο για το Μοναστήρι, νομίσαμε πως ήρθε ο Νομάρχης. Όταν καταλάβαμε τον σκοπό της επισκέψεως μερικές αδελφές που βρέθηκαν εκείνη την στιγμή εκεί δυσανασχέτησαν. Η Γερόντισσα τους ετοίμασε μόνη της τον δίσκο με τον καφέ, τους έδωσε τρόφιμα και τους πλήρωσε την βενζίνη που έκαψαν για να έρθουν στο Μοναστήρι».

Ο λόγος του Πνευματικού Πατέρα της Μονής, του Μητροπολίτου Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου κ. Ιεροθέου, που με την ευλογία του Μητροπολίτου Θηβών και Λεβαδείας κ. Ιερωνύμου, έχει την πνευματική επίβλεψη της Ιεράς Μονής, ήταν γι α?τήν νόμος. Θεωρούσε τον εαυτό της μια απλή μοναχή, όπως όλες οι άλλες. Σε πολλά πνευματικά θέματα, αν και γνώριζε καλά τι έπρεπε να πη, απέφευγε να απαντήση η ίδια και έλεγε στις μοναχές: «Περιμένετε, ρωτήστε τον Δεσπότη όταν έρθη». Η υπακοή της και η αφοσίωσή της στον Πνευματικό της Πατέρα ήταν υποδειγματική. Όταν έλεγε κανείς επαινετικά λόγια για το Μοναστήρι η για την ίδια έλεγε: «Το Μοναστήρι το φροντίζει η Παναγία πρώτα και έπειτα ας είναι καλά τα δύο γιώτα (Ιερώνυμος-Ιερόθεος)».

Σεβόταν την κάθε μοναχή και την θεωρούσε πρόσωπο και εικόνα του Θεού. Έλεγε: «Η κάθε μια από τις αδελφές ξέρει γιατί έγινε μοναχή και τι ζητάει». Συχνά τόνιζε πως «σημασία έχει με ποιά κίνητρα κάνω κάτι και με τι λογισμό». Έλεγε ότι: «Η

αγάπη στον Θεό δεν είναι αληθινή, όταν δεν συνδέεται με την αγάπη στον αδελφό». Δεν μπορούσε να δεχθή την περιφρόνηση στον αδελφό. «Τι να τα κάνω εγώ τα χαρίσματα, όταν δεν σεβόμαστε τον αδελφό, "τον κρυπτό της καρδίας άνθρωπο, ο εστιν ενώπιον του Θεού πολυτελές"!». «Καλό και το διακόνημα, αλλά όσο τέλεια και να το κάνω δεν φτάνει. Τι γίνεται με την μετάνοια, την προσευχή, την αυτομεμψία;». «Εμείς οι Μοναχές πρέπει να ζούμε αγκαλιά με τον Σταυρό αφού Τον αγαπούμε. Ευτυχώς υπάρχει η αιωνιότητα. Αλλιώς θα είμασταν πεθαμένοι. Όλα εδώ στην γη είναι ατμός». «Να μάθουμε να είμαστε ειλικρινείς με τον εαυτό μας. Τι λόγο θα δώσουμε στον Θεό! Να έχουμε το μέλι και να μη το δοκιμάζουμε, τι κρίμα, ενώ είμαστε πλούσιες, να πεθάνουμε φτωχές "γύφτες", να μη προλάβουμε να ζήσουμε αυτό που ερωτευθήκαμε! Διαβάσαμε, ακούσαμε, και είδαμε τόσα πολλά! Θα είμαστε αναπολόγητες "εν τη ημέρα τη φοβερά"». Στενοχωριόταν τον τελευταίο καιρό που έβλεπε τις μοναχές να την φροντίζουν ιδιαίτερα, λόγω της ασθενείας της, και με δάκρυα στα μάτια έλεγε: «Συγχωρέστε με που σας κουράζω. Μ' εχετε βασίλισσα!».

Αγαπούσε πολύ τις Ακολουθίες στον Ναό. Έλεγε ότι μας αξίωσε ο Θεός να βρισκόμαστε σε πλεονεκτική θέση. Ενώ ο κόσμος βγαίνει πρωΐ-πρωΐ για τις δουλειές του, εμείς υμνούμε και δοξάζουμε τον Θεό! Της άρεσε να διαβάζη το Ψαλτήρι. Πολλές φορές, αν διέκρινε ότι κάποια αδελφή ήταν κουρασμένη την ώρα της Ακολουθίας, ζητούσε να διαβάση το Ψαλτήρι για να την ξεκουράση. Διάβαζε και έψαλλε με όλη την δύναμη της ψυχής της και με τον τρόπο αυτό παρακινούσε και εμάς. Είχε μεγάλη αδυναμία στο βιβλίο της Παρακλητικής και παρακολουθούσε ιδιαίτερα τους Κανόνες και το Μηναίο, μάλιστα όταν έβλεπε να γράφη "Ιωάννου Μοναχού" ήταν αδύνατο να κρύψη τον ενθουσιασμό της, γιατί αγαπούσε πολύ τον άγιο Ιωάννη τον Δαμασκηνό. Ο Αναστάσιμος όρθρος της Κυριακής με τους Αναβαθμούς, τα Εξαποστειλάρια, τα Εωθινά και στην συνέχεια η θεία Λειτουργία της Κυριακής ήταν γι’ αυτήν ένα πανηγύρι.

Όσον αφορά το θέμα της ασθενείας της, μετά την διάγνωση της μαγνητικής εξέτασης είπε: «Δεν είναι τυχαία αυτή η ασθένεια. Ο Θεός την επέτρεψε. Έχει τους λόγους Του. Προσευχηθείτε να την αντιμετωπίσω σωστά. Ταλαιπωρώ τόσους ανθρώπους. Τόσοι ενδιαφέρονται και προσεύχονται για μένα! Σαν μοναχές, όπου και αν πάμε, όλοι μας σέβονται και μας εξυπηρετούν. Πόσο ταλαιπωρείται όμως ο κόσμος!».

Αντιμετώπισε την ασθένεια με πίστη στον Θεό και δοξολογία. Ο θάνατός της ήταν μία κοίμηση. Είχε πλήρη συναίσθηση μέχρι την τελευταία στιγμή. Έφυγε προσευχομένη εν μέσω προσευχομένων αδελφών και με την ευχή του Πνευματικού της Πατέρα, την στιγμή που στο Μοναστήρι της προσεύχονταν θερμά όλες οι αδελφές.

Πολλές φορές η Γερόντισσα μιλούσε για τον θάνατο και για την μνήμη του θανάτου που πρέπει να καλλιεργή ο Μοναχός. «Όλη την ζωή μας πρέπει να την θεωρούμε σαν

προετοιμασία για την ώρα του θανάτου. Όταν ο Θεός θα πη το STOP να μη φοβόμαστε».

Κάθε χρόνο την ημέρα του Πάσχα επανελάμβανε προτάσεις από τον Κατηχητικό Λόγο του αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου. Έλεγε συγκεκριμένα: «Μηδείς φοβείσθω θάνατον• ηλευθέρωσε γαρ ημάς ο του Σωτήρος θάνατος». Έψαλλε με όλη την δύναμη της ψυχής της και της φωνής της τον Αναστάσιμο Κανόνα του Πάσχα.

Το Μέγα Σάββατο αυτήν την χρονιά λειτούργησε στο Μοναστήρι ο Μητροπολίτης κ. Ιερώνυμος. Την στιγμή κατά την οποία ο Σεβασμιώτατος έψαλλε το "Ανάστα ο Θεός..." και πετούσε στον Ναό τις δάφνες, η Γερόντισσα, κατά κοινή ομολογία, ζούσε την χαρά της Αναστάσεως και, όταν ο Σεβασμιώτατος μπήκε μέσα στο Άγιο Βήμα, πήρε στα χέρια της το πανέρι και με πολλή χαρά και ενθουσιασμό σκόρπισε η ίδια τις υπόλοιπες δάφνες που είχαν απομείνει. Όταν επέστρεψε στην θέση της είπε: «Τι μεγαλείο ζούμε μέσα στην Ορθοδοξία! Είναι τιμή για μας να είμαστε παιδιά Θεού ζώντος». Όταν, μετά το τέλος της Θείας Λειτουργίας και την συζήτηση που είχε με τον Σεβασμιώτατο, της προτάθηκε να αναπαυθή λίγο, γιατί ήταν ταλαιπωρημένη και από την χημειοθεραπεία και από την ορθοστασία, είπε: «Δεν αισθάνομαι καθόλου κουρασμένη. Ο Απόστολος, που ακούσαμε σήμερα στην Θεία Λειτουργία, δεν μ’ αφήνει σε ησυχία, "ίνα ώσπερ ηγέρθη Χριστός εκ νεκρών δια της δόξης του Πατρός, ούτω και ημείς εν καινότητι ζωής περιπατήσωμεν"». Όσοι την έζησαν εκείνες τις ώρες, αισθάνονταν ότι είχαν κοντά τους μία μάρτυρα της Αναστάσεως του Χριστού, όχι μόνον "εξ ακοής" αλλά και "από θέας", μια μαθήτρια και ευαγγελίστρια Χριστού.

Παρακαλούμε τον Κύριο, που γνωρίζει πιο καλά από τον καθένα όλη της την ζωή, Τον έχοντα ζωής και θανάτου την εξουσία, να την συναριθμήση "εν τη Εκκλησία των πρωτοτόκων" και "εν ταις λαμπρότησι των Αγίων". Να της χαρίση την ανώδυνη και ατελεύτητη ζωή όπου λάμπει το φαιδρό και ανέσπερο Φως.-

Μ.Γ.

(Πηγή: "Εκκλησιαστική Παρέμβαση" Ιαν. 2008)